Fata de pe malul mării

de Sergiu Someşan din volumul “Aproape îngeri”, editura Cartea Românească, 2004,
ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com

Am auzit un zgomot uşor la uşă şi m-am ridicat în capul oaselor în pat. Nu prea dormisem bine, un local aflat în apropiere avusese clienţi până târziu în noapte şi se simţise obligat să-i întreţină cu melodii de petrecere cântate tare şi cu voie bună. Am privit la ceas: era numai opt şi nu prea ştiam cine ar putea să mă deranjeze atât de dimineaţă. M-am tolănit înapoi cu speranţa că fusese numai o părere, când am auzit din nou ciocănitul. Era abia perceptibil , ca o şoaptă, şi, dintr-o dată, mi-am dat seama cine ar putea fi. Îmi venea să-mi trag pătura peste cap, dar ştiu că ar fi bătut în continuare din ce în ce mai tare până aş fi deschis. Ciocănitul din uşă era efectul combinat al unei seri ploioase stropite cu multă votcă, în amestec cu foarte mult ghinion. Acum trei sau poate patru seri, după ce tipa cu care bântuisem toate plajele din jur îmi dăduse spre seară papucii, văzând că începe să plouă, m-am refugiat în barul hotelului, înecându-mi deziluzia cu câteva pahare de votcă bună. Târziu, spre sfârşitul serii, am văzut-o coborând pe ea, Ella. Era colega de cameră a mimozei pudice de dimineaţă, a cerut voie să ia loc la masa mea, iar eu, în halul de deprimare şi însingurare în care eram, aş fi dat voie şi unui hipopotam femelă să ia loc lângă mine, cu condiţia să aibă un umăr pe care să plec capul meu de bărbat înşelat în aşteptări şi să plâng. Ei bine, Ella se pricepea de minune la consolări. Mi-a explicat pe îndelete că prietena ei aşa îşi făcea în mod constant numărul de când veniseră la mare. Agăţa băieţi, îi purta toată ziua cu vorba, apoi seara le dădea papucii, spre exasperarea lor. Şi a mea, am încercat eu să adaug, dar nu numai mintea, ci şi limba parcă îmi lucrau la ralanti şi eu nu găseam acceleratorul să urnesc niţel lucrurile. Până la urmă, deşi nu părea deloc genul, le-a urnit Ella. M-a ajutat să ajung la lift,

apoi în cameră, pe urmă, normal, în pat. Cum a ajuns lângă mine rămâne un mister la fel de mare ca cel al Bermudelor. Am chemat-o eu? S-a oferit ea voluntară? Oricum, dimineaţă m-am trezit cu ea alături în pat. Fără alcoolul care să-mi alerge vesel prin minte şi care să pună o perdeluţă roz între mine şi realitate, Ella părea de-a dreptul hidoasă. Păcat de nume. De fapt, îmi spuneam eu privind-o dintr-o parte cum sforăie, nu era numai urâtă. Era…, cum să spun eu? Parcă aşa, cenuşie, ştearsă şi lipsită de atracţie, ca o meduză care a stat toată noaptea abandonată pe plajă. De exemplu, numai părul: dacă ar fi fost cu o nuanţă mai blond, ar fi avut culoarea aceea minunată cu care orice bărbat ar fi fericit să-şi bucure ochii la trezire pe perna alăturată. Aşa, parcă aveam alături un fuior de cânepă, şi nici ăla nu prea bine prelucrat.

— Vai, a spus ea, când s-a trezit într-un târziu. Ce-o să crezi acum despre mine? m-a întrebat clipind pudic din ochii urduroşi.

Am gemut fără să-i răspund nimic şi, plăcându-mi cât de tragic suna geamătul meu, am continuat să gem. Am arătat spre cap şi i-am făcut vânt pe uşă.

E adevărat că am lăsat biata fată fără răspuns, dar nu îmi era de ce cred eu despre ea, ci de ce ar spune prietenii mei, care mă ştiu totuşi un om normal, dacă m-ar vedea în pat cu o asemenea probă de urâţenie pură. Ei bine, de atunci, la fel ca şi acum, aproape în fiecare dimineaţă, îmi ciocănea uşor în uşă să îmi propună tot felul de tâmpenii. Să fac pe adormitul nu ţinea, pentru că alaltăieri, când, exasperat, am băgat capul sub pernă, a adus lăcătuşul hotelului, perorând pe hol surescitată că precis prietenului ei îi este rău sau i s-a întâmplat ceva groaznic. Am deschis chiar la timp, înainte ca omul să spargă broasca, şi, după cum privea când la mine, când la ea, legănând uşor ciocanul, am fost sigur că vrea să ni-l trântească în cap. Nu eram sigur doar pe cine anume vrea să lovească primul…

M-am dat jos gemând şi m-am împleticit până la uşă, deschizând-o.

— Paul, oh Paul, izbucni ea zbuciumată ca de obicei. Dacă ai şti cât de îngrijorată am fost… Am crezut că ţi s-a făcut rău…

Îngrijorarea ei a părut să se topească dintr-o dată când a dat cu ochii de pat. Sporovăind întruna, a ajuns lângă el, s-a aşezat şi a început să potrivească pernele.

Întotdeauna am fost un om moale. Am lăsat lucrurile să curgă de la sine chiar dacă ele nu curgeau în direcţia în care aş fi vrut eu. De pildă, acum. De ce nu aveam putere să prind arătarea asta de după cap, să o duc în faţa oglinzii şi să-i explic:

— Fată dragă, Muma Pădurii, zgripţuroaică ce eşti! Trezeşte-te! Uită-te puţin în oglindă şi pe urmă ia-o la goană… şi să te opreşti când o să te strig eu.

Din nefericire pentru mine, nu am găsit putere să fac aşa ceva. În loc de asta, am început să bâigui o scuză, ceva legat de starea mea proastă, de durerea de cap care de câteva zile nu mă mai părăsea, deşi mă simţeam mai degrabă asemenea lui Gulliver în timp ce era agresat de tânăra femelă yahoo.

— Lasă că te pun eu pe picioare! a decretat ea voioasă şi a început să scotocească prin sacoşa imensă pe care o căra peste tot după ea.

A început să înşire pe pat vitamine, energizante şi, la sfârşit, un pachet de prezervative Kama Sutra, cu poziţii explicite din Tantra Yoga desenate pe ambalaj, doar-doar mi-o trece vreun gând prin cap. Mi-au trecut chiar două gânduri în timp ce mă îndopam cu pastile: trebuia să fac ceva, orice, ca să scap de ea sau, dacă nu, să dau bir cu fugiţii şi să renunţ la frumuseţea de concediu. Mă uitam la ea cum mă urmăreşte din priviri în timp ce îi înghiţeam cu noduri medicaţia. Avea o faţă mică şi îmbătrânită, ochi scânteietori cum numai într-un film despre monştrii din insula doctorului Moreau îmi mai aminteam să fi văzut şi o poftă teribilă să mă sâcâie pe mine.

Am ieşit cu ea hotărât să mă fac praf suficient de mult încât să capăt curaj să-i spun că nu îmi place şi că niciodată, orice ar face cu mine, nu o să-i mai dau nici o un prilej să ajungă în patul meu. Poate doar dacă aş umbla tot timpul beat, dar nu eram atât de prost să-i dau ideea asta, pentru că, la câtă minte avea, ar fi fost în stare să o pună şi în practică.

Nu îmi aduc bine aminte decât de primele două baruri şi primele şase pahare. Pe urmă, ca prin vis, îmi amintesc că ne-am întâlnit cu colega ei de cameră, care ne-a felicitat – pomenise oare cineva de o logodnă? eu nu, în mod sigur –, apoi cu vechiul meu grup de prieteni, cel cu care venisem la mare. Unul m-a tras deoparte şi mi-a spus foarte serios că ştie adresa unui ucigaş plătit ieftin, era sigur că dacă îi arăt poza tipei îmi face o reducere de 50%, altul m-a rugat să îi fac rost de o poză de-a Ellei,

luată dimineaţa înainte de se machia, fiindcă are un câine blând acasă şi vrea să îl înveţe să latre. Genul de glume proaste pe care le făcusem şi eu de nenumărate ori. Am înghiţit totul în tăcere şi am băut mai departe. Până când aproape nu mi-a mai păsat cum arată Ella şi nici în ce parte se învârteşte pământul. Pentru că se învârtea tare, asta era sigur. Şi totuşi, prin aburi de băutură amestecaţi, îmi aminteam în timp ce ne întorceam spre hotel că trebuia să găsesc un motiv să mă despart de ea. Un motiv care să nu o supere, dar nici să poată fi întors mai târziu împotriva mea. Mă clătinam într-o parte şi-n alta în timp ce ea mă susţinea mândră, ca şi cum le-ar fi spus sfidător celor care ne priveau amuzaţi: şi ce dacă este beat? E omul meu! Omul ei pe naiba! Intrarea hotelului se apropia cu paşi repezi, ba nu! noi ne apropiam de hotel cu paşi – mă rog, nu aşa de repezi –, dar ne apropiam totuşi şi mie nu îmi trecea nimic prin cap. Am intrat şi parcă am văzut cum recepţionerul de noapte a clătinat mustrător din cap, dar Ella a ridicat nepăsătoare din umeri şi m-a condus spre lift.

Fă, Doamne, să se rupă cablul! Să se rupă cablul, mă rugam eu în şoaptă şi nu ştiam ce să promit ca să îmi fie ascultată rugăciunea.

Ce uşor era de regi, pe vremuri. Construiau o mănăstire, o catedrală, două, şi le erau ascultate toate rugile… Eu ce să promit? Mă întrebam întruna, în timp ce repetam ca o litanie: să se rupă cablul, fă să se rupă cablul…

— Nu se rupe, nu îţi fie frică, mă încuraja Ella. Ai băut un pic prea mult şi de-asta ţi se pare că se clatină.

A avut dreptate: nu s-a rupt. Am ajuns în camera mea şi, cum în mintea ei făcuse probabil oarece asociere între starea mea de beţie şi prima noastră noapte de amor, cred că se şi vedea deja în pat cu mine.

M-am aşezat la masă şi i-am făcut semn să stea jos. Am început să vorbesc cât de rar am putut ca să înţeleagă:

— Ella…

— Da, dragule, spune…

— Ella, stai jos şi ascultă-mă! Nu scoate nici un cuvânt până nu termin de vorbit!

A strâns gura pungă şi m-a privit încruntată.

— Ella… eu nu te iubesc. Şi nu am să te pot iubi niciodată. Nu plânge şi ascultă-mă! De când eram copil mic am visat să iubesc o femeie aşa… şi am arătat cu mâna undeva unde bănuiam că ar fi cerul. Niciodată nu am să pot iubi o piticanie ca tine… aşa să ştii. Eram beat în prima seară, am crezut că eşti mai înaltă… zău…

Sau poate că am spus mai mare? Oricum nu conta prea mult şi nici nu avea ce să facă, ştiam asta sigur pentru că în liceu am avut un coleg care a încercat în zadar să mai câştige patru centimetri în înălţime ca să ajungă la fel de înalt ca prietena lui. Nu a reuşit cu toate exerciţiile de gimnastică pe care le făcea zilnic, şi până la urmă s-au despărţit.

Nu mă mai asculta. Faţa şi aşa destul de mică i se încreţise ca şi cum ar fi fost o mască din hârtie creponată şi acum cineva mototolea hârtia pe dinăuntru.

S-a ridicat brusc în picioare, făcând să cadă scaunul ca într-un scenariu prost al unui film de serie B. Nu conta de acum. I-am spus că mă despart de ea, fără să îi spun şi cât este de urâtă.

— O să mă ai pe conştiinţă! m-a ameninţat ea din uşă, privindu-mă cu ochii ca două puncte fosforescente. Mâine, dacă vrei să mă găseşti, să mă cauţi pe malul mării… şi a trântit uşa făcând să sară tencuiala din jurul ei…

— Să te caute hingherii, am mormăit eu, cufundându-mă pentru prima dată de o săptămână încoace într-un somn adânc şi fără vise.

Subconştientul meu bifase victoria şi îmi comunicase că pot să dorm liniştit pentru că dimineaţă nu avea să mă mai trezească nimeni.

Ciocănitul puternic care m-a făcut a doua zi de dimineaţă să sar din pat precis nu era al Ellei. Era prea puternic şi ritmul părea aproape isteric. Cu ochii cârpiţi de somn m-am dus să deschid şi am văzut faţa înspăimântată a lăcătuşului hotelului. A înghiţit de două ori în sec, apoi a reuşit să îmi spună:

— Domnul director a trimis după dumneavoastră. A spus că vă roagă să veniţi urgent pe plaja hotelului.

M-am îmbrăcat mai repede ca niciodată în viaţă şi am coborât cele trei etaje în fugă, fără să mai aştept liftul, în timp ce o idee groaznică îşi făcea loc în mintea mea: Ella s-a ţinut de cuvânt şi s-a aruncat în mare.

Când am ajuns pe plajă am văzut că, în ciuda orei matinale, era plin de lume. Toţi priveau la o gigantică silueta culcată pe plajă. Părea o fată uriaşă, imensă chiar, îmbrăcată într-un sumar costum de baie albastru şi care dormea nepăsătoare, cu spatele la toată aglomeraţia de pe plajă. În prima clipă m-am gândit la o reclamă la costume de baie sau la orice altceva. Cu numai câteva zile înainte, cei de la Coca Cola instalaseră pe plajă o uriaşă sticlă gonflabilă, pe care toată lumea se simţise obligată să o viziteze. Dar ce legătură putea avea cu mine? De ce mă căuta directorul? De parcă mi-ar fi citit gândurile, acesta se apropie de mine cu paşi mici şi afectaţi. Era singurul în costum şi cravată de pe toată plaja, dar nu părea să îi pese prea mult de asta. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la urechea mea:

— Nu ştiu dacă aţi observat, dar seamănă perfect cu prietena dumneavoastră! Până acum câteva minute era întoarsă cu faţa spre plajă şi am putut observa acest aspect foarte clar.

— Este cam devreme pentru o insolaţie, nu credeţi? m-am interesat eu politicos, şi el a vrut să îmi răspundă ceva pe acelaşi ton, dar chiar atunci pe plajă s-a produs rumoare şi lumea a început să se dea la o parte.

Din cauza fluxului, fiinţa de pe plajă ajunsese să aibă faţa pe jumătate cufundată în apă şi, cum se pare că o deranja, s-a întors cu faţa spre ţărm. Era imensă! A căscat lung o dată, apoi s-a ridicat într-un cot, privind la cei adunaţi pe plajă.

Rotind privirea, a dat cu ochii de mine şi s-a ridicat în picioare. Câinii care erau amestecaţi printre oameni s-au pornit să urle, şi oamenii înşişi au început să se calce în picioare în dorinţa de a părăsi mai repede plaja.

O voce sunând ca toate trâmbiţele Ierihonului a făcut ocolul plajei:

— Paul! a spus ea, dar s-a auzit ca şi cum ar fi spus "Phaaauuuul".

Geamurile din spatele meu au zăngănit prelung, iar în port, nu ştiu de ce, s-au pornit să sune sirenele vapoarelor. Oricum, nu îi acopereau vocea.

Am închis ochii şi am întins mâna în jur încercând să găsesc perna. Era un coşmar, trebuia să mă trezesc repede şi mai ales să am grijă de acum încolo să nu mai amestec în halul ăsta băuturile seara.

— Phaaaauuuul! s-a auzit iar, şi când am deschis ochii am văzut că ea făcuse un pas spre mine printre oamenii îngroziţi care părăseau în fugă plaja.

— Phaaaauuuul! Acum sunt destul de mare ca să mă iubeşti?

Mă privea cu ochii ei strălucitori şi a întins nerăbdătoare spre mine mâna cât cupa unui excavator de mare tonaj.

— Phaaaauuuul! şi nimic nu suna mai înfiorător decât nota de duioşie pe care o ghiceam în vocea bubuitoare.

Am închis ochii şi am lăsat mâna uriaşă a destinului să mă cuprindă.

de Sergiu Someşan din volumul "Aproape îngeri", editura Cartea Românească, 2004,
ediţia a doua editura Vremea, 2005
email
sergiu_somesan @yahoo.com